

Er was eens een vogeltje met een
mooi blauw vlekje op haar vleugel.

Ze vloog heel graag door de lucht, waar het rustig en stil was -
ver weg van het bos, waar alle vogeltjes
door elkaar kwetterden...

... en haar eigen zachte stem nooit gehoord werd.

Soms probeerde ze mee te doen met de andere vogels,
maar dan bleven haar woorden vastzitten in haar keel
en kwam er niks uit.

Op een vroege ochtend hoorde ze een zorgwekkend geluid -
zwaar en dreigend. Niet het geruis van een havik die landt,
of de snelle, lichte pootjes van een vos -

dit geluid kende ze niet.

Een laag gedreun liet de blaadjes ritselen en haar lijf trillen.

‘Stil!’ tjlpte ze door het ochtendlawaai van de vogels.

‘Luister! Wat is dat voor een geluid?’

Maar haar stem was te zacht. Niemand hoorde haar.

Dus ging ze op onderzoek uit,
helemaal aan de andere kant van het bos.

En daar
zag ze het...

... een metalen monster dat de grond en de bomen kapotmaakte.

Het vogeltje keek stilletjes en geschrokken toe hoe het bos werd verwoest. Ze wist dat ze *iets* moest doen.